

Arrest

nr. 188 972 van 27 juni 2017
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit van 15 maart 2017 tot uitzetting, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 maart 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VANDERHAEGEN en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, geboren op 12 november 1989, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, komt België binnen als minderjarige op 15 december 1994, met zijn familie.

Op 7 februari 2002 wordt de familie gemachtigd om onbeperkt in het Rijk te verblijven.

Op 12 november 2007 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Kortrijk van 20 oktober 2009 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens diefstal.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 30 juni 2010 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, met braak en met het vertoon of gebruik van wapens.

Op 29 juli 2010 geeft de procureur des Konings te Kortrijk het advies dat een verwijderingsmaatregel zich opdringt.

Op 3 november 2010 geeft de procureur des Konings te Antwerpen een positief advies wat betreft een verblijfsverbod en op 5 november 2010 een advies dat een verwijderingsmaatregel zich opdringt.

Op 24 januari 2011 wordt ten opzichte van verzoeker een waarschuwing genomen dat hij het gevaar loopt te worden uitgezet uit het Rijk, zo hij zich vanaf heden niet op een onberispelijke wijze gedraagt.

Bij arrest van het hof van beroep te Gent van 3 november 2014 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, en omwille van deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen.

Op 13 januari 2015 wordt aan verzoeker gevraagd alle bewijzen te bezorgen van het uitoefenen van een ouderlijk gezag over een in België verblijvend kind of van het voldoen aan de onderhoudsverplichting.

Verzoeker geeft geen informatie.

Op 26 oktober 2015 wordt verzoeker gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Op 26 oktober 2015 geeft de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een negatief advies inzake het voorstel tot uitzetting.

Op 15 maart 2017 wordt het koninklijk besluit tot uitzetting van verzoeker genomen. Dit is de bestreden beslissing:

"Filip, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,

Onze Groet.

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Bosnië-Herzegovina;

Overwegende dat betrokkene tussen 20 juni 1994 en 13 juli 1998 genoot van het ontheemdenstatuut;

Overwegende dat de ouders van betrokkene zich vluchteling verklaarden op 30 november 1998 en dat hun aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard door een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 30 november 1999, beslissing hen betekend per post;

Overwegende dat de ouders van betrokkene op 25 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie hebben ingediend op basis van de wet van 22 december 1999, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat ze op 7 februari 2002 werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van onbeperkte duur;

Overwegende dat de moeder van betrokkene op 16 maart 2007 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 22 november 2007 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich tussen 16 oktober 2008 en 16 december 2008 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren; aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren; aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren (2 feiten); aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (11 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een

aanslag te plegen op personen of op eigendommen; aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (4 feiten); aan heling (2 feiten), feiten waarvoor hij op 20 oktober 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich tussen 1 november 2008 en 30 augustus 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren; aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren; aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (17 feiten); aan diefstal (7 feiten); aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten); aan heling (2 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 30 juni 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar;

Overwegende dat betrokkene op 26 januari 2011 werd gewaarschuwd te worden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen;

Overwegende dat hij zich tussen 1 november 2013 en 21 november 2013 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (5 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen; aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren (2 feiten), in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 3 november 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor vreemdelingen in haar advies van 26 oktober 2015 stelt dat "gelet op de zeer talrijke en langdurige gevangenisstraffen (die wijzen op de ernst van de gepleegde feiten) lijdt het niet de minste twijfel dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, in de zin van artikel 20 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat betrokkene op zesjarige leeftijd naar België is gekomen, geen banden meer heeft met Bosnië- Herzegovina; dat hij in België een vriendin heeft, met wie hij twee kinderen heeft, die bij zijn moeder verblijven; dat zijn moeder en zijn kinderen hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met B. N., geboren te V. op 29 september 1986, van Kosovaarse nationaliteit; dat ze op 29 augustus 2014 van ambtswege werd afgevoerd en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat er uit deze relatie een zoon werd geboren, H. O. geboren te Antwerpen op 28 september 2013, onderdaan van Bosnië-Herzegovina; dat hij legaal in het Rijk verblijft en op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat er uit deze relatie een dochter zou geboren zijn, B. A., geboren te Antwerpen op 9 september 2012, van Kosovaarse nationaliteit; dat haar afstamming niet vaststaand is; dat ze op 29 augustus 2014 van ambtswege werd afgevoerd en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat hij werd uitgenodigd op 14 januari 2015 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen en dat hij niet gereageerd heeft op deze vraag;

Overwegende dat de eenheid van gezin logischer wijze kan behouden blijven op een plaats buiten België en dat het belang van de kinderen niet wordt aangetast, gezien hun jonge leeftijd;

Overwegende dat zijn moeder, 2 zussen en 1 broer van Belgische nationaliteit zijn; dat 2 zussen en 2 broers legaal in het Rijk verblijven en dat 4 zussen en 1 broer van ambtswege werden afgevoerd; dat alleen zijn moeder op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens; dat het evenwel een noodzakelijke maatregel betreft ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken;

Overwegende dat betrokkene op de leeftijd van bijna 5 jaar aangekomen is op het grondgebied; dat hij nu 27 jaar oud is; dat hij bijzondere banden gesmeed heeft met België, door er 22 jaar te hebben geleefd; dat hij sinds 7 februari 2002 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft; dat mag gesteld worden dat betrokkene tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied; dat het niet wordt betwist dat het terugkeren naar het land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden;

Overwegende dat betrokkene economisch helemaal niet geïntegreerd is daar hij enkel gewerkt heeft van 4 november 2006 tot 12 januari 2007 bij "Werken en Leren- in Antwerpen en van 6 september 2012 tot 17 februari 2013 bij "Sociale Werkplaats De Sleutel" in Gent; dat integratie ook veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten;

Overwegende dat Mevrouw B. N., die sedert 29 augustus 2014 werd afgevoerd van ambtswege, ervoor kan kiezen om met betrokkene mee te reizen om hem te ondersteunen bij het zoeken van huisvesting en eventueel werk;

Overwegende dat gezien de meerderjarigheid van betrokkene hij in staat wordt geacht om zichzelf te kunnen handhaven in het land van herkomst; dat hij eventueel ondersteund kan worden door zijn aldaar verblijvende familieleden;

Overwegende dat niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot een gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken;

Overwegende dat betrokkene reeds op 30 juni 2005, op 15 jarige leeftijd en op 7 september 2006, op 16 jarige leeftijd, werd toevertrouwd aan een rijksgesticht voor observatie en opvoeding onder toezicht voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met braak, inklimming of valse sleutels, heling, diefstal, hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg; dat hij bij vonnis van 21 februari 2008 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen een berisping kreeg uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was;

Overwegende dat betrokkene, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds ernstige veroordelingen opliep voor diefstallen met geweld;

Overwegende dat betrokkene, na te zijn gewaarschuwd te worden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze gedraagt, nieuwe feiten heeft gepleegd;

Overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling niet is uitgesloten;

Overwegende het zeer gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;

Overwegende dat een uitzetting hiertoe dus een gepaste maatregel is;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- H. I., geboren te Sarajevo op (...) 1989, wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoeker voert één middel aan dat gesteund is op:

- *de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat inhoudt dat een administratie een volledig en ernstig onderzoek moet voeren, het rechtsbeginsel van de fair play dat inhoudt dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn bemerkingen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen en het redelijkheidsbeginsel dat inhoudt dat de beslissing van de overheid niet kennelijk onredelijk mag zijn; een manifeste beoordelingsfout.*

Bespreking

Eerste onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De ingeroepen motieven dienen daarenboven correct te zijn en van die aard dat zij de genomen beslissing kunnen dragen. Zulks is in casu niet het geval.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

Het KB dd. 15 maart 2017 stelt dit tevens zelf.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu weegt het belang in hoofde van de Belgische Staat bij de uitvoering van het Koninklijk Besluit van terugwijzing niet op tegen het nadeel dat aan de verzoeker wordt berokkend.

Bovendien vertrekt de motivatie zoals weergegeven in het Koninklijk Besluit van 15 maart 2017, ter kennis gebracht op 20 maart 2017 aan verzoeker louter vanuit de veronderstelling dat verzoeker gelet op zijn strafrechtelijke veroordeling een voortdurend gevaar zou blijven uitmaken en zulks niet enkel voor de Belgische openbare orde en veiligheid, doch tevens ook voor de openbare orde van iedere opgesomde Schengen-lidstaat.

Waaruit dit gevaar voor de openbare orde in concreto bestaat in hoofde van verzoeker wordt op geen enkele wijze gemotiveerd.

Daarenboven zou zulks neerkomen op een dubbele bestraffing, zij het op administratief vlak, wat uiteraard niet kan.

Uit geen enkel objectief stuk blijkt het huidige gevaar van verzoeker voor de openbare orde.

Verzoeker zit zijn straf uit voor de gepleegde feiten die reeds ettelijke jaren geleden gepleegd zijn.

De bestreden beslissing berust derhalve op foute motieven.

Ook de materiële motiveringsplicht is dus geschonden.

Tweede onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie

De Staatssecretaris legt met betrekking hiertoe het advies van de commissie voor vreemdelingen zomaar langs zich neer.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker en staat allerm minst in proportie."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 62 Vreemdelingenwet iuncto art. 1 tot 3 Wet van 29 juli 1991;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het fair play-beginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij een schending van voormelde bepalingen voor daar uit geen enkel objectief stuk zou blijken dat verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid. Er zou tevens sprake zijn van een dubbele bestraffing.

Betreffende de vermeende schending van art. 1 tot 3 van de Wet van 29.07.1991 en art. 62 Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

Verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij beroept zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel. Het openbaar belang zou niet opwegen tegen de inmenging van de bestreden beslissing in het leven van verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt."(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

In casu is dit niet het geval. In de bestreden beslissing motiveert de Staatssecretaris uitdrukkelijk en omstandig dat verzoekende partij al van jongs af aan zich meermaals vergreep aan strafbare feiten, al dan niet gepaard met geweld, en dat het gevaar op herhaling reëel is nu zij in 2014 werd veroordeeld in staat van herhaling. Het privé- en gezinsleven van verzoekende partij is in dit opzicht ondergeschikt aan de openbare orde en veiligheid.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel zou schenden.

Verzoekende partij houdt verder voor dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken uit welke gegevens de Staatssecretaris concludeert dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Vooreerst laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt:

"Overwegende dat hij zich tussen 16 oktober 2008 en 16 december 2008 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren; aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te

verzekeren; aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruik of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren (2 feiten); aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (11 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen; aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (4 feiten), aan heling (2 feiten), feiten waarvoor hij op 20 oktober 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich tussen 1 november 2008 en 30 augustus 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren; aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren; aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (17 feiten); aan diefstal (7 feiten); aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten), aan heling (2 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 30 juni 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar;

Overwegende dat betrokkene op 26 januari 2011 werd gewaarschuwd te worden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen;

Overwegende dat hij zich tussen 1 november 2013 en 21 november 2013 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (5 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen; aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren (2 feiten), in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 3 november 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad.

[...]

Overwegende dat betrokkene reeds op 30 juni 2005, op 15 jarige leeftijd en op 17 november 2006, op 16 jarige leeftijd, werd toevertrouwd aan een rijksgesticht voor observatie en opvoeding onder toezicht voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met braak, inklimming of valse sleutels heling, diefstal, hetzij een ongeneeslijke lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg; dat hij bij vonnis van 21 februari 2008 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen een berisping kreeg uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was;

Overwegende dat betrokkene, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds ernstige veroordelingen opliep voor diefstallen met geweld;

Overwegende dat betrokkene, na te zijn gewaarschuwd te worden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze gedraagt, nieuwe feiten heeft gepleegd;

Overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling niet is uitgesloten;

Overwegende dat het zeer gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;”

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat niet in concreto zou blijken op basis van welke gegevens de Staatssecretaris zich baseert om te besluiten dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt. Dit wordt immers uitdrukkelijk in de bestreden beslissing gemotiveerd, met name op basis van de zeer gewelddadige en herhaaldelijke feiten waaraan verzoekende partij zich telkens opnieuw schuldig maakte, haar strafverleden en de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder.

Hierbij wijst verweerder nog op het gegeven dat de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen verzoekende partij uit het land wordt gezet.

Waar verzoekende partij stelt dat uit geen enkel objectief stuk zou blijken dat zij een actueel gevaar voor de openbare orde vormt, laat verweerder gelden dat de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te beoordelen of de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt of niet.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de gedegen gemotiveerde beslissing van de Staatssecretaris dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid. De Staatssecretaris baseerde zich hiervoor op de talrijke strafrechtelijke feiten die verzoekende partij reeds beging.

Verzoekende partij stelt verder dat de uitzetting een dubbele straf zou vormen voor de begane misdaden.

De kritiek van verzoekende partij mist rechtsgrond.

Het besluit tot uitzetting vormt immers niet de straf begaan voor de feiten die verzoekende partij pleegde, doch het gevolg van het gegeven dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en nationale veiligheid.

Het gegeven dat de Staatssecretaris zich in zijn beslissing baseert op de veroordelingen van verzoekende partij betekent niet dat het besluit een straf zou vormen voor deze strafrechtelijke vergrijpen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij reeds strafrechtelijk veroordeeld werd voor de door haar gepleegde inbreuken, impliceert allerminst dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aan het persoonlijk gedrag van verzoekende partij geen verblijfsrechtelijke gevolgen zou kunnen verbinden, zoals voorzien in artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

Zie ook:

"Verzoeker voert aldus het "non bis in idem"-beginsel aan. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen strafsancie is maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning. Het "non bis in idem"-beginsel belet bovendien niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS nr. 165.665, 7 december 2006)." (RvV nr. 23.082 van 17 februari 2009)

En ook:

"Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissingen niet mogen getroffen worden omdat hij als strafrechtelijk veroordeeld werd door de in de bestreden beslissingen opgesomde feiten en hij niet tweemaal gestraft mag worden hiervoor, dient de Raad op te merken dat het gegeven dat verzoeker strafrechtelijk veroordeeld werd niet belet dat verwerende partij hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt. De bestreden beslissingen vormen geen strafsancie, maar administratieve beslissingen op verblijfsrechtelijk vlak die volledig los staan van de strafvervolgning. Het adagium "non bis in idem" of geen dubbele bestraffing belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (cf. RvS 7 december 2006, nr. 165.665)." (RvV nr. 130.042 dd. 24.09.2014)

In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat de Staatssecretaris het zorgvuldigheidsbeginsel schond door het advies van de Commissie voor vreemdelingen naast zich neer te leggen gelet op de impact op het leven van verzoekende partij.

Geheel ten onrechte meent verzoekende partij dat de Staatssecretaris het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen "zomaar naast zich neerlegt". Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening gehouden werd met het advies van de Commissie dd. 26.10.2015. Dit wordt zelfs omstandig geciteerd in de bestreden beslissing, doch vervolgens wordt door de Staatssecretaris duidelijk aangegeven om welke reden niettemin besloten wordt tot de uitzetting van verzoekende partij.

Het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen is geenszins bindend en de Staatssecretaris vermag dan ook tegen dit advies in te besluiten.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast, dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van verzoeker voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen en die van de zijnen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de weergegeven motieven de beslissing niet kunnen dragen. Het bestreden besluit heeft een enorme impact op het leven van verzoeker. *In casu* weegt het belang in hoofde van de Belgische staat niet op tegen het nadeel dat aan verzoeker wordt berokkend. De motivering vertrekt vanuit de veronderstelling dat verzoeker een voortdurend gevaar zou blijven uitmaken voor de openbare orde van België en van iedere opgesomde Schengenstaat. Verzoeker wijst erop dat niet wordt gemotiveerd waaruit dit gevaar voor de openbare orde *in concreto* bestaat. Bovendien komt het bestreden besluit neer op een dubbele bestraffing wat uiteraard niet kan. Verzoeker meent dat het huidige gevaar voor de openbare orde uit geen enkel objectief stuk blijkt. De feiten waarvoor hij veroordeeld werd zijn ettelijke jaren geleden gepleegd.

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Verzoeker meent dat er geen volledig en ernstig onderzoek werd gevoerd en dat het bestuur het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen naast zich neerlegt. Het bestreden besluit is eveneens kennelijk onredelijk en niet in proportie, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker.

3.3.3. Uit het bestreden besluit blijkt het volgende. Eerst wordt verwezen naar de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt (diefstal met geweld, bendevorming) en waarvoor hij veroordeeld werd (tot een gevangenisstraf van twee jaar, een gevangenisstraf van vier jaar en een gevangenisstraf van vijf jaar). Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker intussen, op 26 januari 2011, werd gewaarschuwd dat hij zou worden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen. Vervolgens wordt benadrukt dat uit de voorgaande feiten blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. Er wordt dan gewezen op het advies van de Commissie voor Advies van 26 oktober 2015, waarin eveneens vermeld wordt dat het niet de minste twijfel lijdt dat de criminele activiteiten van verzoeker de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, maar dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en dat zijn familie in België verblijft en hem komt bezoeken in de gevangenis en dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is. Er wordt verder gemotiveerd dat verzoeker een relatie heeft met een dame van Kosovaarse nationaliteit en dat er uit deze relatie een zoon werd geboren die legaal in België verblijft, verzoekers partner heeft ook een dochter van Kosovaarse nationaliteit maar haar afstamming van vaderszijde staat niet vast, deze drie personen komen verzoeker bezoeken in de gevangenis. Verzoeker heeft niet gereageerd op de uitnodiging om bewijzen voor te leggen inzake ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen. De eenheid van gezin kan behouden blijven op een plaats buiten België en het belang van de kinderen wordt niet aangetast gezien hun jonge leeftijd. Verzoekers broers, zussen en moeder verblijven legaal in België of zijn Belg

geworden, enkel zijn moeder komt op bezoek in de gevangenis. Contacten met familie kunnen op andere manieren onderhouden worden. De verwijdering vormt een inmenging in verzoekers gezins- en privéleven zoals vermeld in artikel 8 van het EVRM maar de inmenging betreft een noodzakelijke maatregel ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken. Vervolgens wordt erop gewezen dat niet wordt betwist dat verzoeker, die op bijna vijfjarige leeftijd in België is aangekomen en die hier sociale banden heeft gesmeed, wellicht aanpassingsproblemen zal hebben bij een terugkeer naar het land van herkomst. Er wordt echter vermeld dat verzoeker economisch helemaal niet geïntegreerd is, dat hij slechts acht maanden heeft gewerkt, dat integratie ook veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten. Er wordt op gewezen dat verzoekers partner ervoor kan kiezen om met verzoeker mee te reizen en hem te ondersteunen bij het zoeken naar huisvesting en werk. Gezien de meerderjarigheid van verzoeker wordt hij geacht zich te kunnen handhaven in zijn land van herkomst en hij kan eventueel ondersteund worden door aldaar verblijvende familieleden. Er zijn geen gezondheidsproblemen. Dan wordt een overzicht gegeven van de feiten die verzoeker als vijftien- en als zestienjarige pleegde. Er wordt geconcludeerd dat verzoeker, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds ernstige veroordelingen opliep voor diefstallen met geweld, dat hij na een waarschuwing voor uitzetting toch nieuwe feiten heeft gepleegd, dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde en dat het risico op herhaling niet is uitgesloten, dat gelet op het zeer gewelddadig en herhaaldelijk karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, voor andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag worden aangenomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een voortdurend gevaar betekent voor de openbare orde. Daarom is het niet opportuun het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen. Een uitzetting is een gepaste maatregel. Er wordt besloten dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast. De zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van verzoeker voortvloeit, is zodanig dat zijn persoonlijke belangen en die van de zijnen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Uit de motieven van het bestreden besluit blijkt bijgevolg dat op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd waarom het besluit werd genomen. De impact ervan wordt erkend, gezien vermeld wordt dat niet wordt betwist dat een terugkeer naar het land van herkomst wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden. *In casu* wordt echter gemotiveerd welk gevaar voor de openbare orde verzoekers gedrag in het verleden inhield en wordt gemotiveerd dat zijn persoonlijk gedrag ook actueel een gevaar voor de openbare orde inhoudt. Er wordt een belangenafweging doorgevoerd waarin geconcludeerd wordt dat de belangen van verzoeker niet opwegen tegen het belang van de Belgische staat.

Waar verzoeker aanvoert dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom hij een voortdurend gevaar zou blijven uitmaken voor de openbare orde en veiligheid en waaruit dit gevaar *in concreto* bestaat, wordt gewezen op volgende motieven uit het bestreden besluit:

“Overwegende dat betrokkene, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds ernstige veroordelingen opliep voor diefstallen met geweld;

Overwegende dat betrokkene, na te zijn gewaarschuwd te worden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze gedraagt, nieuwe feiten heeft gepleegd;

Overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling niet is uitgesloten;

Overwegende het zeer gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

(...)

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;”

In het bestreden besluit wordt benadrukt dat verzoeker na een waarschuwing nieuwe feiten heeft gepleegd en dat de feiten zeer gewelddadig zijn en een herhaaldelijk karakter vertonen. De Raad merkt

in dit verband op dat de omstandigheid dat er recent geen feiten meer gepleegd zijn, kan te maken hebben met de omstandigheid dat verzoeker reeds enkele jaren opgesloten is in de gevangenis, waardoor hij geen nieuwe feiten kon plegen, zodat de opmerking van verzoeker dat de gepleegde feiten dateren van ettelijke jaren geleden, niet dienstig is. Alleszins wordt in het bestreden besluit benadrukt dat een risico op herhaling niet uitgesloten is en dat zelfs een waarschuwing van uitzetting verzoeker er niet van weerhouden heeft nieuwe feiten te plegen. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat niet wordt gemotiveerd waarom hij een voortdurend gevaar blijft uitmaken voor de openbare orde en waaruit dit gevaar zou bestaan.

Waar verzoeker poneert dat *in casu* het belang van de Belgische Staat niet opweegt tegen het nadeel dat hem wordt berokkend, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing een belangenafweging wordt gemaakt:

“Overwegende dat hij werd uitgenodigd op 14 januari 2015 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen en dat hij niet gereageerd heeft op deze vraag;

Overwegende dat de eenheid van gezin logischer wijze kan behouden blijven op een plaats buiten België en dat het belang van de kinderen niet wordt aangetast, gezien hun jonge leeftijd;

(...)

Overwegende dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens; dat het evenwel een noodzakelijke maatregel betreft ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken;

Overwegende dat betrokkene op de leeftijd van bijna 5 jaar aangekomen is op het grondgebied; dat hij nu 27 jaar oud is; dat hij bijzondere banden gesmeed heeft met België, door er 22 jaar te hebben geleefd; dat hij sinds 7 februari 2002 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft; dat mag gesteld worden dat betrokkene tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied; dat het niet wordt betwist dat het terugkeren naar het land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden;

Overwegende dat betrokkene economisch helemaal niet geïntegreerd is daar hij enkel gewerkt heeft van 4 november 2006 tot 12 januari 2007 bij "Werken en Leren- in Antwerpen en van 6 september 2012 tot 17 februari 2013 bij "Sociale Werkplaats De Sleutel" in Gent; dat integratie ook veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten;

Overwegende dat Mevrouw B. N., die sedert 29 augustus 2014 werd afgevoerd van ambtswege, ervoor kan kiezen om met betrokkene mee te reizen om hem te ondersteunen bij het zoeken van huisvesting en eventueel werk;

Overwegende dat gezien de meerderjarigheid van betrokkene hij in staat wordt geacht om zichzelf te kunnen handhaven in het land van herkomst; dat hij eventueel ondersteund kan worden door zijn aldaar verblijvende familieleden;”

en

“Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;”

De loutere omstandigheid dat verzoeker hierover een andere mening heeft, met name dat het belang van de Belgische staat niet opweegt tegen het nadeel dat hij ondervindt, volstaat niet om aan te tonen dat deze afweging van belangen zou steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker ten slotte opmerkt dat hij het voorwerp zou uitmaken van een dubbele bestraffing, wordt opgemerkt dat huidig bestreden besluit geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt maar een administratieve beslissing is inzake verzoekers verblijfsrecht, die volledig los staat van de strafvervolgning. De omstandigheid dat verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld, verhindert niet dat de verwerende partij hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt. Het *“non bis in idem”* beginsel belet niet dat

maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van het bestreden besluit steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de motieven van het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk vermeldt dat de Commissie van Advies een negatief advies gaf inzake de uitwijzing van verzoeker, maar dat dit advies niet wordt gevolgd en dat wordt gemotiveerd waarom:

“Overwegende dat de Commissie van Advies voor vreemdelingen in haar advies van 26 oktober 2015 stelt dat “gelet op de zeer talrijke en langdurige gevangenisstraffen (die wijzen op de ernst van de gepleegde feiten) lijdt het niet de minste twijfel dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, in de zin van artikel 20 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat betrokkene op zesjarige leeftijd naar België is gekomen, geen banden meer heeft met Bosnië- Herzegovina; dat hij in België een vriendin heeft, met wie hij twee kinderen heeft, die bij zijn moeder verblijven; dat zijn moeder en zijn kinderen hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis”;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met B. N., geboren te V. op 29 september 1986, van Kosovaarse nationaliteit; dat ze op 29 augustus 2014 van ambtswege werd afgevoerd en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat er uit deze relatie een zoon werd geboren, H. O. geboren te Antwerpen op 28 september 2013, onderdaan van Bosnië-Herzegovina; dat hij legaal in het Rijk verblijft en op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat er uit deze relatie een dochter zou geboren zijn, B. A., geboren te Antwerpen op 9 september 2012, van Kosovaarse nationaliteit; dat haar afstamming niet vaststaand is; dat ze op 29 augustus 2014 van ambtswege werd afgevoerd en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat hij werd uitgenodigd op 14 januari 2015 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen en dat hij niet gereageerd heeft op deze vraag;

Overwegende dat de eenheid van gezin logischer wijze kan behouden blijven op een plaats buiten België en dat het belang van de kinderen niet wordt aangetast, gezien hun jonge leeftijd;

Overwegende dat zijn moeder, 2 zussen en 1 broer van Belgische nationaliteit zijn; dat 2 zussen en 2 broers legaal in het Rijk verblijven en dat 4 zussen en 1 broer van ambtswege werden afgevoerd; dat alleen zijn moeder op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens; dat het evenwel een noodzakelijke maatregel betreft ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken;

Overwegende dat betrokkene op de leeftijd van bijna 5 jaar aangekomen is op het grondgebied; dat hij nu 27 jaar oud is; dat hij bijzondere banden gesmeed heeft met België, door er 22 jaar te hebben geleefd; dat hij sinds 7 februari 2002 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft; dat mag gesteld worden dat betrokkene tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied; dat het niet wordt betwist dat het terugkeren naar het land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden;

Overwegende dat betrokkene economisch helemaal niet geïntegreerd is daar hij enkel gewerkt heeft van 4 november 2006 tot 12 januari 2007 bij “Werken en Leren- in Antwerpen en van 6 september 2012

tot 17 februari 2013 bij "Sociale Werkplaats De Sleutel" in Gent; dat integratie ook veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten; Overwegende dat Mevrouw B. N., die sedert 29 augustus 2014 werd afgevoerd van ambtswege, ervoor kan kiezen om met betrokkene mee te reizen om hem te ondersteunen bij het zoeken van huisvesting en eventueel werk;

Overwegende dat gezien de meerderjarigheid van betrokkene hij in staat wordt geacht om zichzelf te kunnen handhaven in het land van herkomst; dat hij eventueel ondersteund kan worden door zijn aldaar verblijvende familieleden;

Overwegende dat niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot een gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken;

Overwegende dat betrokkene reeds op 30 juni 2005, op 15 jarige leeftijd en op 7 september 2006, op 16 jarige leeftijd, werd toevertrouwd aan een rijksgesticht voor observatie en opvoeding onder toezicht voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met braak, inklimming of valse sleutels, heling, diefstal, hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg; dat hij bij vonnis van 21 februari 2008 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen een berisping kreeg uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was;

Overwegende dat betrokkene, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds ernstige veroordelingen opliep voor diefstallen met geweld;

Overwegende dat betrokkene, na te zijn gewaarschuwd te worden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze gedraagt, nieuwe feiten heeft gepleegd;

Overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling niet is uitgesloten;

Overwegende het zeer gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;"

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat er geen volledig en ernstig onderzoek werd gevoerd. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Zoals hierboven reeds werd gesteld bij de bespreking van het eerste onderdeel van het enig middel, bevat het bestreden besluit een uitgebreide belangenafweging en toont verzoeker niet aan dat deze kennelijk onredelijk zou zijn. Evenmin toont hij aan dat deze belangenafweging disproportioneel zou zijn. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.5. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET